

Autoarea bestsellerului *Pierduți în Cartierul Spaniol*

HEDDI GOODRICH

Americanca

CAPITOL ÎN AVANPREMIERĂ

„Un efort seducător, uneori epuizant, de a înțelege
un cuvânt, o țară, o viață.” — *La Repubblica*

HEDDI GOODRICH

este scriitoare, profesoară de engleză, redactor și traducătoare. S-a născut în anul 1971 la Washington. La șaisprezece ani, ajunge la Napoli într-un schimb cultural și rămâne în acest oraș, cu excepția scurtelor vacanțe, timp de 10 ani. Și-a luat licența în litere la Universitatea Orientale. Are un blog despre curiozități lingvistice din limba italiană și engleză, regăsite în traduceri sau în literatură (*The Good, the Bad and the Olive Tree*). Trăiește la Auckland, Noua Zeelandă, împreună cu soțul și cei doi fii. Aici, scrie primul său roman, *Pierdut în Cartierul Spaniol*, apărut și în traducere românească la Editura RAO.

HEDDI GOODRICH

Americanca

CAPITOL ÎN AVANPREMIERĂ

HEDDI GOODRICH

Americanca

ISBN 978-606-006-712-2

Biblioteca RAO

125x200 mm / 328 pagini

Hardcover cu supracopertă

Preț estimat: 44 RON

Data de publicare estimată: 30 aprilie

RAO Distribuție

Str. Bârgăului nr. 9-11, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

HEDDI GOODRICH

L' americana

Copyright © 2021 Giunti Editore S.p.A.,

Firenze-Milano, www.giunti.it

Toate drepturile rezervate

Americanca

© RAO Distribuție, 2021

Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba italiană de
Elena Bănică prin *Lingua Connexion*

Pare mai degrabă o petrecere de botez decât de Halloween, cu salo-nul plin de luminițe albe, cu fețele de masă din in și personaje simpa-tice – o zebură, un călugăr, un iepure, o asistentă medicală – care nu arată niciun semn de beție. E multă Coca-Cola, la fel și Fanta și Ches-tii de ronțait. Mă simt de parcă m-aș plimba printr-o grădină botani-că, de parcă am fi închiși într-un fel de seră lipită de peretele exterior al castelului; ne plimbăm printre lăstarii de măslini care răsar dintre dalele de piatră. Afară, sunt alți copaci care se ițesc pe fundalul golfu-lui, iar sus, se văd secvențe dintr-un cer nocturn care, inundat de lu-minile orașului, are o strălucire de înghețată de piersici.

– Deci, te distrezi? mă întrebă în treacăt Cleopatra.

– Da, mulțumesc, Mariagiulia. Locul ăsta este superb.

– Îți vine să crezi că în anii treizeci castelul era complet abando-nat, aproape o ruină? continuă ea cu explicațiile, în modul ei obiș-nuit, de parcă mi-ar șopti în clasă, dar pe un ton suficient de ridicat încât să acopere melodia lui Michael Jackson care se aude în fundal, și îmi spune că o societate privată fost cea care a restaurat castelul și i-a redat vechiul aer de fortăreață aragoneză. Aici lucrurile funcțio-nează doar așa, adică dacă se implică societățile private. Tu de ce

crezi că aici urmele cutremurului au dispărut cu totul, pe când restul orașului încă mai speră și așteaptă?

Îmi mai spune că tot castelul are multe alte încăperi mai mici și coridoare, curți interioare și camere, chiar aceea în care a dormit marele Boccaccio după un banchet consistent, dar noi nu avem acces acolo. Dacă a reușit să închirieze sala asta și încă la un preț cât se poate de avantajos, este numai pentru că tatăl ei este prieten cu unul care-l cunoaște pe proprietar și pentru că nimeni nu vrea să se căsătorească aici iarna, când e frig de mori.

– E un fel de-a spune. Nu te speria, pisicuțo, continuă ea și îmi întinde un pahar din plastic plin cu suc de portocale și, ca o gazdă bună, ca o regină generoasă ce este, pleacă din nou pentru a se asigura că toți invitații se simt bine.

Eu socializez în continuare cu cei dintr-a unsprezecea B. Sala plină este semn că au venit și oameni care nu sunt din liceu, poate chiar destul de mulți, dar e greu de spus; mi-e greu să-mi recunosc chiar și propriii colegi, având în vedere că suntem toți mascați. Din când în când mă gândesc la Anita, unde s-a dus după ce m-a lăsat în fața porții din fier a castelului. Stau de vorbă și râd, dar gândul îmi este la faptul că ar trebui să mă distrez ca să am ce-i povesti când mă întorc acasă, ca o confirmare a faptului că avea dreptate. La un moment dat, ies ca să iau o gură de aer.

Pe terasa generoasă nu mai este aproape nimeni, doar câțiva pi-rați care fumează și două animale care se sărută la adăpostul unui măslin. Mă sprijin de parapetul care dă spre o pantă blândă, o livadă de măslini care coboară lin până spre portul Castellammare. De aici, orașul pare foarte departe, un râu de lumini lichide care se oprește în mare. Aud fragmente din muzica petrecerii și, datorită puloverului meu gros din lână și urechilor călduroase din fetru, nu simt nici frigul și nici noile rotunjimi ale trupului meu. Aș putea sta aici până la miezul nopții, când ar fi suficient de târziu încât să o pot chema pe Anita.

– Hei! Un băiat mascat în omul peșterilor s-a sprijinit, într-un gest familiar, cu coatele de parapet lângă mine. Îl salut, în caz că-l cunosc. La fel de dezghețat mă întreabă: De ce admiri priveliștea singură?

– Nu o admir. Luam puțin aer.

Mă întorc pentru a-l privi mai bine. E înalt și îmbrăcat într-o blănă falsă de tigru tăiată oblic; umărul dezgolit este musculos și acoperit doar parțial de o mantie care imită pielea de mamut lănos. În totală contradicție cu restul look-ului, părul foarte negru e dat cu gel și pieptănat pe spate, dezvelindu-i fruntea înaltă până la rădăcina părului. Nu, nu l-am mai văzut în viața mea, sunt sigură de asta, deși chipul lui prelung este pictat pe ici, pe colo cu vopsea neagră, ceva ce presupun că vrea să ducă cu gândul la un soi de murdărie primitivă, dar care nu face altceva decât să-i accentueze paloarea chipului. Îmi vine în minte că și eu am ceva vopsea neagră pe față, rimelul negru cu care Anita mi-a desenat mustăți.

– Ești o pisică sau un șoarece?

– O pisică.

– Semeni mai mult cu un șoarece.

– Iar tu ești un om al peșterilor. Un om de Neanderthal?

– Un ce?

– Un om de Neanderthal, specia umană care a dispărut...

– Ah, tu ești una din ăia care cred în aberațiile astea?

– Ce aberații?

– Că ne tragem din maimuță și că înainte am fost amibe sau microbi sau ce dracu' mai vor să ne facă să credem, spune cu puternice inflexiuni dialectale. Să știi că eu nu am fost și nici nu voi fi vreodată cimpanzeu.

– Dar nu sunt aberații, ci este istoria omenirii, evoluția.

Îmi place să cred că doar mă ia peste picior, așa cum face Umberto, chiar dacă nu are aceeași lejeritate și nici aceeași sclipire în privire.

– Privește în jur! Toate astea nu sunt altceva decât o fantezie, o uriașă minciună. Petrecerea asta, muzica asta, piraiții ăștia doi, copii de bani gata, cu peticul pe ochi și sabia din plastic, care fumează un joint și râd ca niște fetițe. Mă lași! Știi ce fac piraiții adevărați? Atacă navele, înjunghie marinarii, iau tot aurul pe care-l găsesc și dacă găsesc niște femei care se smiorcăie într-un colț, le violează. Privește scârbit în față. Dar am înțeles ce fel de tipă ești tu. Tu ești genul care stă cumințică, îi lasă pe alții să spună o grămadă de tâmpenii și pune botul ca fraiera.

– Ce raționament mai e și ăsta? ripostez în timp ce mă ridic în capul oaselor ca să mă întorc la petrecere. Nu mă aștept să răspundă ceva și cu siguranță nu simt nevoia să ies triumfătoare din această discuție absurdă cu un necunoscut.

– Am înțeles ce fel de tipă ești, repetă el, privind în continuare orașul din depărtare. Ție nu-ți plac decât raționamentele cu care ești de acord, alea pe care le înveți la școală. Pun pariu că mergi la un liceu de limbi clasice.

Nu mai spun nimic și deja i-am întors spatele.

– Unde te duci? Vino înapoi, spune pe un ton devenit brusc foarte blând și apucându-mă de mână. Are pielea caldă și moale, ca de copil. Trebuie să te întreb ceva important.

– Știi ceva... nici măcar nu te cunosc.

– Tocmai. Cum te cheamă? Îmi dă drumul la mână, convins fiind că mi-a captat din nou atenția. Vezi că era o întrebare importantă?

Pufnesc în semn de exasperare.

– Hai, mă! Eu sunt Raffaele. Spune-mi cum te cheamă și mai stai puțin cu mine să admirăm priveliștea asta superbă. E păcat să mă bucur de ea singur.

Nici eu nu știu de ce mă întorc iar spre parapet sau de ce îi spun cum mă cheamă. Este cu siguranță o greșeală, pentru că el mă întreabă imediat dacă sunt străină și mă văd nevoită să spun din nou aceeași poveste, de unde sunt, despre schimbul intercultural și

despre cel interlingvistic într-un context ecumenic, o poezie care, după tot discursul lui despre teoria evoluției, mi se pare jenant de contradictorie. Dar pe Raffaele îl amuză și zâmbeste atât de larg încât își dezvește dinții mari și drepti.

– Deci îl știi pe Hong Kong!

– Pe cine?

– Pe Hong Kong, chinezul. Și el a venit tot prin asociația ta.

– Vrei să spui Huang? Păi el e din Taiwan.

– Tot aia e! Noi așa îi spunem, și-a câștigat porecla asta. E foarte tare Hong Kong, mărunțel, dar foarte tare...

Îmi spune că el și Huang frecventează liceul tehnic sau, mai bine zis, frecventau, pentru că el a fost suspendat pentru că s-a certat cu un profesor de istorie. Dar dacă-l lasă repetent și de data asta, el nu are de gând să mai repete încă o dată anul, ba mai mult, nici nu o să mai calce vreodată în școala aia. La optsprezece ani poate să facă ce vrea el.

Mă uit la umerii lui largi, la stratul de grăsime care-l protejează de frig, dar care mă duce cu gândul și la mușchii pe care-i ascunde.

– Pari mai mare.

– Am optsprezece ani, jur. Nu mă crezi pentru că sunt eu mare și masiv. Dar nu-mi crește barba, vezi? Îmi ia din nou mâna, dar de data asta pentru a mi-o trece peste obrazul lui, trasând o linie diagonală care pleacă de la pomeți și ajunge ușor până la bărbie. Dacă-mi creștea barba, spune el în șoaptă, chiar ai fi crezut că sunt un om primitiv.

Îmi retrag mâna. Pielea lui era fină și tonică, aproape fierbinte. Mi-a mănjit vârful degetelor cu vopsea neagră.

– Și tu câți ani ai?

– Șaisprezece.

– Ți-aș fi dat mai puțini. Pari o copilă.

Nu știu de ce nu plec și mai stau aici cu individul ăsta impertinent și arogant care crede în creaționism și vorbește italiană mai prost ca mine. Nu știu nici măcar de ce acum îl sfidez din priviri,

dacă este pentru că m-a făcut să-l mângâi fără aproape să-mi dau seama sau pentru că acea mângâiere furată, ciudăţenia pielii lui necunoscute şi netede, într-o oarecare măsură mi-a plăcut, sau dacă este pentru că, spunându-mi că sunt o copilă, simt că a privit în adâncul sufletului meu, în ungherul lui cel mai dureros, nu atât pielea lui, cât sufletul meu este cel dezvelit. Tot ce ştiu este că, cu cât îl privesc mai mult, cu atât buzele lui cărnoase se deschid într-un zâmbet complice, iar ochii lui îşi dezvăluie natura lor *sanpaku*. Potrivit unor exponenţi ai medicinei orientale, ochii *sanpaku*, cuvânt care în limba japoneză înseamnă „trei albi“, adică acei ochi la care se poate vedea albul de sub iris, ar fi semnul unui dezechilibru fizic şi spiritual al respectivului individ care, poate pentru că a comis fapte de neiertat în viaţa asta sau în alta, va avea un sfârşit tragic. De fiecare dată când tatăl meu vitreg vedea aşa ceva la un pacient sau la un învăţăcel, spunea clătinând din cap: „Ce păcat că o să moară tânăr“.

Când Raffaele îmi spune să merg puţin cu el, fără măcar să-mi spună unde, eu îl urmez.

* * *

În agitaţia generală, nu a băgat nimeni de seamă că pisica şi omul cavernelor au ajuns în capătul serei şi au ieşit pe o uşă laterală. Acum alunecăm, ca un nod la gât, de-a lungul pereţilor stâncoşi ai unui coridor cu arcade. Urmez silueta lui Raffaele care pare mai mare în lumina slabă şi din cauza pelerinei din blană care se unduieşte la fiecare pas al lui, zvelt şi sigur. A mai fost pe aici, asta e clar. Tunelul este lung şi tot mai umed, pare că nu se mai termină, parcă ar vrea să ne ducă în inima muntelui. Apoi însă, dintr-odată, se termină şi urcăm nişte trepte abrupte care dau într-o încăpere cufundată în întuneric, singurele lumini fiind cea de la ieşirea de siguranţă şi cea a nopţii care intră printre gratiile unei ferestre de undeva de sus. E o încăpere mică, fără mobilier iar pe jos este pavată cu piatră brută,

dar pot să simt cât de grandioasă este, îmi dau seama după arcade și după dimensiunea imensă a șemineului din piatră, după umbrele pe care le desenează candelabrele și după mirosul dulce-acrișor de lemn ars și ceară.

– Chiar crezi că avem voie să fim aici?

– De ce, vrei să te întorc la tâmpenia aia de petrecere?

– Nu, dar Mariagiulia mi-a spus că celelalte saloane sunt închise și...

– Ah, ți-a spus Mariagiulia..., spune cu o voce târăgănată înainte de a începe să fredoneze: O, Maria Giulia, de unde ai venit? Ridică ochii spre cer, fă un salt și mai fă un altul! Se oprește lângă șemineul stins. Figuranta aia de prietenă a ta se crede cine știe cine, dar e un nimeni. Un nimeni. Cine e cu adevărat cineva în orașul ăsta poate să deschidă orice salon vrea și fără măcar să scoată portofelul din buzunar.

Nu mi-e clar ce vrea să spună, dar un lucru l-am înțeles. Dacă a venit aici în seara asta este numai din întâmplare sau poate că dintr-o regretabilă eroare. Faptul că este complet străin de această petrecere, că este din afara cercului celor avuți, din care nu fac parte nici eu – din contră, eu nu fac parte din niciun cerc din această lume veche, care pentru mine este nouă, guvernată de legi de nepătruns pentru mine –, toate astea mă tulbură într-un mod plăcut. Cu toate astea, aici, înăuntru, nu este un exclus. În salonul ăsta intim și gol, în care lumina slabă îi pune în evidență fiecare urmă lăsată de pieptăn în păr și nasul proeminent care-i dă un aer antic, Raffaele se sprijină cu brațul gol de blatul șemineului de parcă ar fi stăpânul castelului. De parcă ar fi șemineul lui sculptat, văturaiul lui din fier forjat, de parcă ar fi ale lui grinzile joase lăcuite care susțin întreaga construcție. Aici, înăuntru, el are o forță de mă trec florii.

– Eu nu vreau să avem probleme, spun eu fără convingere.

– Ba să avem, răspunde el, zeflemitor, răsucindu-se, de parcă s-ar adresa unui oaspete așezat în întuneric. Auzi-o ce spune! Apoi

mă privește fix în ochi și spune cu un aer conspirativ: Să știi că dacă nu voiai să ai probleme, n-ar fi trebuit să mă urmezi până aici.

– Adică?

– Vreau să spun că habar n-ai cine sunt. Puteam foarte bine să fiu un drogat, un nebun, un criminal. Îmi împinge cu degetele urechile de pisică în spate până când elasticul care le susține cedează și trage după el și agrafele. Râde. Dar nu-ți face griji, eu sunt un gentleman, nu vezi? Singurul pericol în castelul ăsta sunt fantomele.

De data asta râd eu.

– Nu mă crezi. Să știi că fix aici se găsește faimoasa cameră a îngerilor.

– După nume, nu mă sperie deloc, spun, în timp ce-mi desprind elasticul din păr și pun urechile și agrafele în buzunar.

– Nu te sperie pentru că nu cunoști povestea din spate, spune el pe un ton grav. Camera îngerilor, îmi explică el, este dormitorul în care, pe vremuri, dormea proprietara castelului numită „femeia roșie“. Nimeni nu a mai putut să doarmă în camera îngerilor: oricine intră acolo percepe o prezență ciudată și ostilă, o putere malefică ce-l copleșește și toți fug cu coada între picioare. Unii jură că au văzut o femeie – superbă, de vârstă mijlocie, purtând o rochie purpurie și cu o expresie tristă pe chip – în pragul castelului de parcă ar aștepta pe cineva. Se spune că ar fi chiar ea femeia roșie, care a murit cu sute de ani în urmă.

– Când?

– De unde să știu eu? Acum o grămadă de vreme. În esență, îmi simplifică Raffaele lucrurile, este vorba despre povestea a două familii, Anjou și Aragona, care se luptau pentru putere. Primii au trimis oameni înarmați pentru a cuceri castelul familiei Aragona, pentru a putea astfel să domnească asupra întregului teritoriu și să-i controleze toate schimburile comerciale. Trebuia să fie o luptă loială între cele două clanuri, o luptă până la ultima picătură de sânge, din care să iasă învingător cel mai puternic, așa cum se întâmplă în natură. Dar lucrurile nu au mers așa, din cauza unei femei. Femeia

îmbrăcată în roșu, membră a familiei Aragona, a deschis, din proprie inițiativă, porțile fortăreței trupelor adversare, care au cucerit astfel reduta fără niciun efort. Legenda spune că în spatele gestului ei perfid nu se ascundea un motiv politic, ci unul sentimental: se îndrăgostise nebunește de unul dintre cavalerii inamici. O trădare de cea mai joasă speță.

– Dar îl iubea, protestez eu.

– Și cui îi pasă de iubire? Singura valoare adevărată este familia, iar ea a trădat-o. Conform valorilor de aici, o asemenea trădătoare nu poate fi iertată pentru că este o chestiune de loialitate și într-un fel sau altul trebuie să plătească prețul. Iar ea l-a plătit cu vârf și îndesat, întrucât cavalerul, odată intrat în castel, odată ce și-a atins scopul și poate a făcut și sex cu ea, a abandonat-o. Copleșită de disperarea unei iubiri neîmpărțășite și de rușinea pentru greșeala comisă, femeia roșie s-a otrăvit. Poate că a făcut-o chiar în camera îngerilor, sfârșește el povestea. Acum te sperie mai tare?

– Este o poveste fascinantă.

– Ah, se pare că mai devreme te-am judecat greșit. Ție îți plac poveștile intense. Ești sigură că mergi la liceul de limbi clasice? Îmi ia mâna pentru a treia oară, dar de data asta mi-o strânge făcându-mă să simt toată umezeala tropicală a palmei lui, puterea exotică a degetelor lui, făcându-mă să fiu conștientă de cât de mici sunt ale mele. Vino cu mine. Mă conduce ținându-mă de mână spre o scară masivă aflată în spatele încăperii. Merge încet, de parcă nu ar vrea să trezească morții, de parcă nu ar vrea să provoace furia lor fără sfârșit și fără timp și-mi spune în șoaptă: O grămadă de oameni care au intrat în castel noaptea au auzit voci înfricoșătoare care le-au înghețat sângele în vene.

– Și ce spuneau vocile? îl întreb și eu tot în șoaptă în timp ce urcăm primele trepte din piatră.

– Habar n-am, nu era nicio frază clară, doar tânguiești de durere, râsete sinistre și din când în când...

Scoate un urlet asurzitor. Nu durează decât câteva secunde, atât cât ajunge să facă să explodeze aerul adunat din încăpere și să-mi golească cutia toracică într-un urlet patetic în timp ce mă agăț de mâna lui Raffaele cu toată teroarea pe care, atât de crud, mi-a provocat-o. El pufnește într-un râs plin.

– Ce a fost asta? Mai, mai că m-am trântit la pământ!

Încearcă fără convingere să-și înăbușe hohotele de râs pe seama mea, dar veselia lui de nestăvilit, slaba lui capacitate de autocenzură, în loc să mă jighească, ajunge să fie contagioasă. Poate că mi se trage de la tensiunea scăzută și reacția de autoapărare care se declanșează după ce ai fost victima unei farse, așa că în scurt timp râdem amândoi ca niște posedați în semiobscuritate.

– Dar recunoaște că ți-a plăcut.

– Da, puțin da.

– E un loc frumos să faci nunta, nu?

În capătul treptelor este o ușă cu arcadă. Raffaele răsuțește clanța: e încuiată. O mai răsuțește o dată, de data asta cu putere, împingându-se cu toată greutatea lui considerabilă în lemnul ușii, dar nimic.

– Asta e, mergem înapoi, propun eu. Mai ții minte cum ieșim de aici?

Nu-mi răspunde. Are un cont de reglat cu ușa care nu vrea să cedeze niciun milimetru. Începe să agite clanța, să o amenințe în dialect, dă câteva șuturi în ea. În mod ciudat, această răbufnire de furie nu mă afectează deloc, mai degrabă sunt foarte curioasă să aflu motivul determinării lui oarbe, să aflu ce își dorește el atât de mult să-mi arate dincolo de ușă. Faptul că sunt aproape sigură că a mai dus și alte fete pe acest traseu nu face decât să-mi alimenteze curiozitatea. Cu cât insistă și înjură mai mult, cu atât mă cuprinde mai tare o nebună dorință de a ști. Vreau ca Raffaele să câștige lupta cu nenorocita asta de ușă, să o facă țandări ca pe un bătrân fag.

Dintr-odată renunță și îmi spune cu respirația sacadată:

– Dă-mi chestiile alea pe care le aveai în păr.

- Urechile?
- Nu! Agrafele, clemele, cum naiba le ziceți voi!
- Ce faci cu ele?
- Tu dă-mi-le. Îți arăt imediat.

Le scot din buzunar. Le îndoaie cu o dexteritate de invidiat până când le transformă, cu aceeași concentrare a unui copil în uniforma școlară, în două litere din metal: un L majuscul urmat de un fel de q. Cu mâinile lui mari și abile le introduce în broască, una după alta, cu o atenție de electrician. Dar lumina de la ieșirea de urgență este slabă și asta-l obligă să se miște orbește, fapt ce-i provoacă și un șuvoi de înjurături tot mai deocheate. După o vreme, își îndreaptă spatetele și respiră adânc pentru a se calma și poate pentru a-și recupera demnitatea. Fără lumină e mai greu ca de obicei, se justifică el, e ca și când ai căuta punctul dulce al femeii când faci dragoste pe întuneric, trebuie să te bazezi numai pe simțul tactil, nu pe văz. Încearcă din nou. Cred că metafora l-a ajutat pentru că de data asta, când răsuște cheia lui alfabetică în broască, punând și puțină forță, se aude acel clic mulțumitor, iar clanța cedează.

Înainte de a deschide ușa larg, îmi înapoiază agrafele. Nu mă deranjează că le-a deformat în mod iremediabil, așa cum nu mă deranjează nici faptul că vorbește cu tot mai multe greșeli și cu tot mai multe vulgarități, sau faptul că-mi dă ordine fără să-mi spună nici măcar o dată pe nume. Nici eu nu i-am spus „Raffaele“. O fi pentru că ne-am cunoscut de doar o jumătate de oră – sau o oră jumate, nu mai sunt foarte sigură –, sau poate pentru că între pereții ăștia din piatră, însemnați de păcătoșii din trecut, îți poți pierde bunele maniere și vorbele elegante cu aceeași ușurință cu care pierzi noțiunea timpului, iar asta ne-a împins rapid într-o intimitate anacronică și aproape anonimă. Aici, înăuntru, nu mai suntem doi indivizi, fiecare cu numele, originea și limba lui, ci doar un bărbat și o femeie în stare pură.

* * *

Ușa dă spre un coridor unde nu este nici măcar lumina de urgență. Pentru a-l traversa ne bazăm pe lumina care intră prin singura fereastră ce are gratii și pe simțul mâinilor, ale lui și ale mele, care pipăie piatra aspră atingându-se din când în când. Ajungem la o scară în spirală, cu trepte de o formă complicată și care necesită multă concentrare pentru a le urca. Aici sigur nu am avea voie. Dar, indiferent încotro ne îndreptăm, poate spre înaltul cerului, am senzația că nu există cale de întoarcere, că ne aflăm pe singurul drum posibil. Prin urmare, atunci când, odată ajunși sus, pe o platformă, ne aflăm în fața unei alte uși, de această dată una din metal cu un aspect sever, trag concluzia cu dezamăgire că seara a luat sfârșit și că nu voi putea vedea niciodată ce surpriză îmi pregătise acest necunoscut. Dar ușa se deschide fără probleme și ne oferă în dar noaptea cu toate culorile ei puternice, cu toată umezeala ei pătrunzătoare.

– Pe asta nu are sens să o încuie, îmi spune zâmbind, iar acum îi pot vedea din nou bine chipul. Nici cel mai experimentat ninja din lume nu ar putea să intre. Nici Bruce Lee, nici Hong Kong.

Ne aflăm în vârful unui zid înalt care se ridică în unghi drept deasupra unuia din turnurile castelului sub care se văd luminile petrecerii de la care am dezertat de mult și care ar trebui să se apropie de sfârșit. Muzica și râsetele par să vină de foarte departe, de parcă ar fi sub un clopot din sticlă. Înaintăm de-a lungul pasajului îngust, pipăind cu palmele cărămizile reci ale zidului de protecție. Fac greșeala de a privi în jos. În dreapta este livada de măslini care se revărsa în jos pornind de la terasă, mulți copaci cu aspect de lână care, priviți chiar și de aici, dau impresia unui pat nefăcut pregătit să-mi atenueze aterizarea în caz că aş cădea de aici. În stânga este un hău care-ți dă amețeli.

– Aici se termina pe vremuri orașul. Sau cel puțin așa zice lumea. Într-o vreme se întindea până la mare unde se unea cu un alt turn.

Într-adevăr, niște trepte încep să ne poarte ușor spre port. Văd masa luminoasă a șantierului naval și debarcaderele care se întind în apa neagră precum tentaculele unei uriașe caracatițe, vie și lăcomă chiar și la ora asta, poate adevărata sursă ce luminează noaptea în portocaliu. La un moment dat, zidul se termină și capătul lui amputat rămâne suspendat în gol. Ne oprim. Parcă am fi pe prora unei nave înconjurați de valuri invizibile, care amenință construcția noastră precară, iar în spate ar crește tsunamiul muntelui Faito, un munte de apă neagră.

– Îți dai seama cât sânge, câtă moarte și câte distrugereri au văzut de aici santinelele de pe vremuri? Soldați inamici care aruncau foc și săgeți, pirați sarazini care debarcau și apoi atacau, omorau și luau sclavi... Îți dai seama?

Raffaele se așază în spatele meu ca și când ar vrea să mă apere ori de vântul slab care suflă aici, ori de cuvintele lui care evocă imagini pline de cruzime, sau poate pur și simplu pentru a-mi permite să văd mai bine spectacolul care se deschide la trei sute șaiszeci de grade. Este atât de frumos că nu pot să spun nimic. Mă întreb dacă asta este surpriza lui; mă întreb câte fete a mai adus aici, sus, pentru a le impresiona cu unul dintre faimoasele apusuri din Castellammare.

– Ți-e frig.

Nu a fost o întrebare, ci o constatare. Este atât de aproape de mine încât poate simți cum îmi tremură ușor spatele și coapsele. Își scoate pelerina de mamut și mi-o pune pe umeri. Rămas descoperit, mă strânge cu brațele lui goale și lipsite de păr, ca și când ar vrea să se încălzească. Îmi șoptește la ureche:

– Acolo e casa mea, la capătul portului.

– În vechiul centru istoric?

Îmi dau seama că dă afirmativ din cap. Obrazul lui mățos este lipit de tâmpla mea, de părul meu răvășit de vânt și de elasticul care s-a desfăcut. Nu ar trebui să-l las să mă țină în brațe pentru că abia l-am cunoscut și încă nu știu dacă mă intrigă sau mă dezgustă, dar

sunt paralizată și nu am puterea să desfac nodul cald al trupurilor noastre.

- Casa mea nu poate fi văzută de aici, nu poți decât să o auzi.
- Adică?
- Șșșt, îmi spune. Ascultă... O auzi?
- Ce anume, petrecerea?

Își îndepărtează capul de al meu și strigă în gol:

- Nu mai asculta muzica aia de rahat care le place numai puștilor de rahat care râd și fac pe grozavii în loc să se ducă la culcare în așternuturile lor de mătase! Coboară din nou vocea. Nu, ascultă Vezuviana care trece.

Are dreptate. Aud undeva în depărtare reconfortantul foșnet al trenului, ca o panglică alunecând prin gaica reverului, un halat care se desface, însoțit de ticăitul ritmic asemănător cu cel făcut de un balansoar. Acum aud.

- Calea ferată suspendată trece aproape de blocul meu, parcă ne trec trenurile prin casă. Mama mea e pe jumătate surdă, așa că nu o deranjează, dar eu le aud la orice oră din zi și din noapte.

- Ce frumos. Îmi dau seama imediat că am spus o tâmpenie. Pentru cineva care trăiește într-un cartier rău famat amenințat de alunecări de teren și care doarme în cine știe ce fel de cearceafuri, zgomotul făcut de tren nu este ceva care să aducă somnul, ci care să-l întrerupă.

El nu răspunde. L-a cuprins un fel de melancolie. Nu pot să fiu sigură de asta pentru că nu-i văd fața și nici nu am pretenția că pot să intru în mintea aceea stranie. O simt mai degrabă în mușchii lui contractați conform schimbării stării de spirit, la fel cum și el a simțit, fără ca eu să-i spun, că-mi este frig. O simt în pieptul lui care s-a încordat dincolo de blana de tigru, în respirația accelerată, în brațele care nu mă mai strâng la fel de tare.

Într-un final spune:

- Cred că a fost ultimul tren de noapte spre Sorrento.

S-a făcut cu adevărat târziu. A venit momentul să coborâm din punctul ăsta atât de expus și să revenim la realitate, să găsim un telefon. Raffaele se oferă să mă conducă acasă iar eu, împotriva oricărei porniri de bun simț, accept.

* * *

Deși Raffaele jură că are permis de conducere, nu conduce el, ci un prieten de-al lui care pare prea mare pentru a fi invitat la o petrecere de liceeni. De altfel, nici nu este mascat și fumează tăcut și nervos precum un tată care a așteptat cu orele în mașină la poartă. Celălalt prieten, așezat în dreapta, este însă travestit, dar în mod destul de sărăcăcios: poartă doar o pălărie de cowboy și un toc de pistol, în rest este îmbrăcat normal. În schimb pistolul pare normal.

Eu stau în spate, chircită de frig din pricina atingerii pielii artificiale a banchetei și a ferestrei deschise care trage afară fumul de țigară și ne dă înapoi aer rece. În plus, Raffaele, care stă așezat lângă mine, și-a luat înapoi pelerina. Îi arunc priviri pe furiș în timp ce coborâm spre orașul cufundat în pâcla nopții. Privit de aproape, la ora asta, Castellammare își pierde farmecul: lumina aridă a felinarelor scoate în evidență fiecare crăpătură din tencuiala blocurilor, fiecare graffiti de pe jaluzelele coborâte ale magazinelor, fiecare sticlă din plastic ce se rostogolește pe asfaltul plin de găuri. În timp ce mașina înaintează pe străzile pustii, lumina alunecă pe chipul lui Raffaele, dungi și triunghiuri și romburi galbene se amestecă pe pielea lui deja vopsită cu negru.

Singurii care vorbesc sunt omul peșterii și cowboy-ul. Discută în dialect. Ciulesc urechea numai când aud numele Mariegiulia.

– Ai văzut ce față a făcut mironosița aia de rahat, spun ei, când a văzut că americanca pleacă cu noi? Îi imită vocea redând cu o precizie teatrală modul ei condescendent de a vorbi. Biata Cleopatra și-a pierdut imperiul!

Încep să vorbească în italiană doar când schimbă subiectul și încep să discute despre Rimini și Raffaele ține să-mi precizeze:

– Aseară am fost la Rimini la discotecă. M-am întors azi după-amiază. Nu am dormit de două zile.

– Iată de ce nu-l lăsăm să conducă, spune cowboy-ul. Conduce mutu' ăla, adaugă în șoaptă. El e mafiot. Dar eu nu sunt, stai liniștită.

– Oricum, a fost mai distractiv în Mallorca, spune prietenul vorbăreț. Mai ții minte?

Raffaele îmi spune că vara trecută au fost două săptămâni în vacanță în insula spaniolă, unde au umblat cu niște femei mature de acolo.

– Cea mai mare era a lui, îmi spune cowboy-ul cu admirație.

– Așa este, dar a ta era cea mai drăguță, îl consolează Raffaele. Am ajuns în piața Spartacus. Cum se numește strada pe care locuiești?

Instinctiv, îmi vine să le spun să mă lase acolo și să merg pe jos ultima bucată de drum, dar știu deja că nu o să mă lase.

– Aici, la dreapta.

– Eu știu bine strada asta, spune Raffaele. Odată i-am bătut pe unii aici în timp ce fugeau cu mașina.

Pe bune? Povestea asta nu are nicio logică, așa cum nu are logică nici discoteca de la Rimini, șoferul mafiot, femeile ușoare din Spania. Toate astea nu sunt decât încercări de a se da mare. Oare speră să mă las cucerită de asemenea vulgarități, să mă impresioneze așa cum a făcut mai devreme cu poveștile lui despre fantome? Am hotărât că mă dezgustă. Prin urmare, atunci când cobor din mașină în piața din fața casei și el mă invită a doua zi la o tură cu motocicletă, îi spun că am treabă.

– Trebuie să te duci undeva? mă întrebă scoțând capul pe feastră. Te duc eu.

– Măine este Ziua Tuturor Sfinților și trebuie să merg cu mama mea adoptivă la cimitir, îi spun mințind doar parțial, pentru că

Anita mi-a spus că nu merge mereu la mormintele părinților și că preferă să-i poarte vii în suflet.

– Ce mai căutați la cimitir dacă după moarte nu mai e nimic? Să te rogi pentru sufletele celor morți nu folosește la nimic.

– A spus el ca un bun catolic, zice cowboy-ul chicotind.

Dar Raffaele nu râde, iar privirea i s-a întunecat dintr-odată.

– Eu nu mai calc niciodată într-un cimitir. Nu am fost nici când a murit tata. Mă privește cu o intensitate plină de amărăciune, aproape hipnotică. Sâmbăta viitoare ce faci?

– Nu știu încă.

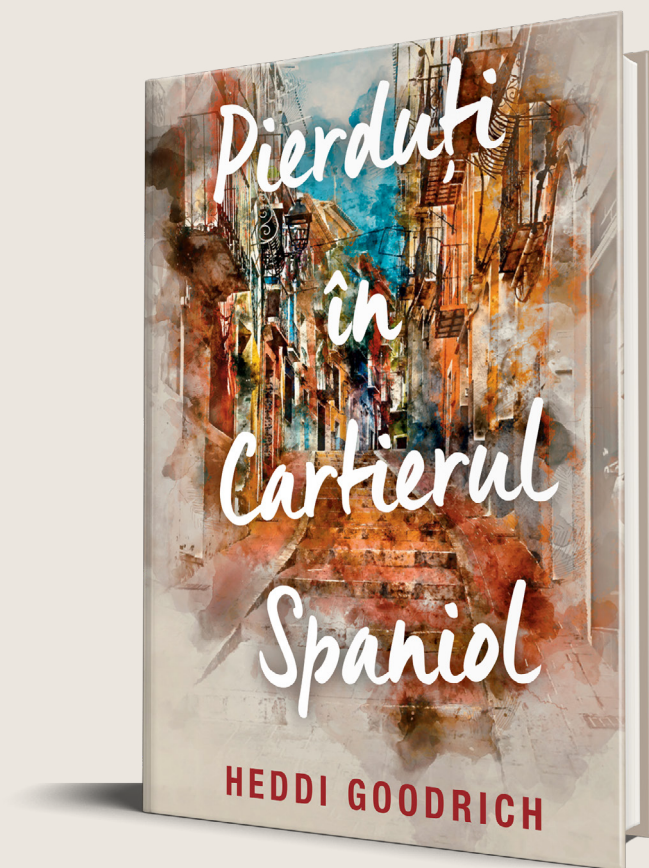
– Sâmbătă seara vin să te iau de aici și te duc la o petrecere adevărată. Începe să ridice geamul și adaugă dintr-o răsufare prin fanta rămasă: Ne vedem la nouă jumate.

Mașina pornește cu scârțait de roți. Nu știu dacă tocmai am fixat o întâlnire sau nu. Sper că nu. În fond, mă bucur că am fost la petrecerea de Halloween, pentru că altfel nu aș fi văzut niciodată interiorul ascuns al castelului din Castellammare, alături de un bărbat atât de plin de contradicții: dominator și tandru, irascibil și jucăuș, crud și galant, ireverențios și tradiționalist, puternic și neliniștit. Probabil că altfel nu aș fi cunoscut niciodată un locuitor din centrul istoric. Deși nu mi-am dat prea mult silința în privința costumului, vreme de două ore m-am simțit cu adevărat transformată: nu mai eram în corpul ăsta cu incongruențele lui, în mintea asta întortocheată, ci simțeam că sunt altcineva. Dar aș vrea ca totul să se termine aici. O seară ciudată și de neuitat, o experiență circumscrisă în timp pe care să o notez într-un jurnal, o felie de viață de arhivat. Poate că o să reîncep să scriu.

Răsucesc ușor cheia în poartă pentru a nu o trezi pe doamna Assunta și pe fiica ei Mena. Cred că e trecut de ora unu. Ieri la ora asta eram în pat spunându-mi hotărât că nu mă duc la petrecere, iar apoi m-am răzgândit brusc în urma presiunilor Anitei. Acum îmi vine în minte ceva ce am citit în biografia Fridei Kahlo, ceva ce la vremea respectivă mi s-a părut un detaliu irelevant. Umbrela.

În acea zi de 17 septembrie 1925, Frida, care avea optsprezece ani la vremea respectivă, inițial nu urcase în acel autobuz care urma să fie izbit de tramvai, și ale cărui bare i-au lăsat un semn pentru totdeauna „*como la espada a un toro*“, după cum a spus ea, ci într-un alt autobuz care pleca mai devreme. Luase loc alături de logodnicul ei Alejandro, așteptând liniștită ca motorul să pornească și să plece de pe loc în timp ce privea pe fereastră către Ciudad de México, aflat sub o ploaie ușoară. Dintr-odată și-a dat seama că a uitat umbrela la școală, așa că cei doi au coborât în ultimul moment pentru a merge să o recupereze. Când au revenit suflând din greu în stație, primul autobuz plecase și în locul lui era altul, mult mai aglomerat. Cei doi și-au căutat locuri în spate, învăluiți de mirosul intim dar nu neplăcut al ploii care se usca pe haine. Dar Frida își recuperase umbrela, trebuie să fi fost mulțumită, și probabil că i-a zâmbit lui Alejandro, un băiat de familie bună și cu intenții onorabile. Puțin mai târziu, autobuzul a pornit; dar nu a pornit pentru a o duce acasă, ci pentru a se îndrepta spre acel tramvai care înainta impasibil pe șină spre întâlnirea cu destinul.

De aceeași autoare:

„O poveste care este o declarație de dragoste pentru Napoli, deloc previzibilă, puternică și autentică, tocmai pentru că vine dintr-o privire străină care nu este deloc intimidată de vasta și adesea dificila înțelegere a orașului.“

LA REPUBBLICA

„Un scris de cea mai înaltă calitate,
care nu cedează în fața distracției sau a vorbăriei.“

IO DONNA

„Heddi Goodrich ne uimește demonstrând că doar o privire
exterioară, lipsită de prejudecăți, atentă la fiecare detaliu, chiar și la
cel mai banal și luat de la sine înțeles de cei care locuiesc acolo în
fiecare zi, poate oferi în schimb o viziune autentică, neliniștitoare,
asupra regiunii Campania și orașului Napoli.“

LA REPUBBLICA - NAPOLI

ISBN: 978-606-006-712-2

9 786060 067122

www.raobooks.com